

31. januar 2010: Livet fortsætter

Katolsk messe på creol med megafon. Vores spisebord er alter uden for den ødelagte hospitalskirke midt mellem operationstelt og opvåkningstelt. Præsten gennemfører messen i megafon, menigheden sidder på vaklende kirkebænke, som er reddet ud af kirken. Alle improviserer det bedste, de kan under svære forhold. I byen er der åbnet madboder og små gademarkeder, og da vi kørte gennem byen, var der gang i oprydningen nogle steder. Overalt er der sammenstyrtede bygninger med masser af døde kroppen under brokkerne. Her på hospitalet er man begyndt at grave sygeplejeskolen ud og i går havde de brug for 25 body bags til døde sygeplejestuderende. Det store spørgsmål er, hvor man skal køre alt det muraffald hen?

1. februar 2010: Børn forsvinder da ikke bare

De frivillige har leget med børn i et hospitalstelt i dag. Man skal forestille sig et telt med 16 senge og 16 børn med et ben i gips strakt lige op i luften. Benet er bundet til en snor, og når man går gennem teltet, skal man passe på ikke at støde ind i de plasticdunke, der hænger ned fra loftet som modvægte. Da vi kom ind i teltet med papir og farver råbte børnene, at de ville tegne: mig, mig, mig! Sikket liv med børn med ben og arme i gips, der tegner og råber i munden på hinanden. Senere havde vi en opgave med at interviewe patienter, der skal forlade hospitalet, for at afdække behovet for beboelse i form af 'shelters' dvs. i denne situation telt i en lejr – og tænk så lige på at skulle bo i en lejr i mange år. Børnelægen bad mig tale med en kvinde, hvis nevø er forsvundet fra det amerikanske hospitalsskib Comfort. Drengen, som er 10, er udskrevet den 29. januar fra skibet, men ingen ved, hvor han er nu. Jeg hjalp med at registrere drengen som forsvundet på ICRCs hjemmeside og fortalte, hvor hun kan henvende sig til Haitiansk Røde Kors for at få hjælp til at se på hjemmesiden, om han er fundet. Hjemme forlægger vi journaler og ikke patienter, men i denne situation er det børn, der bliver væk. Situationen er så fortvivlende kaotisk, at sådan noget sker hele tiden.

2. februar: Send flere krykker

Universitetshospitalet har kun tre eller fire bygninger, der kan benyttes. Resten af hospitalet er nu telte, der er fløjet ind hovedsageligt af Røde Kors. Teltene er rejst op på alle veje og i haverne på hospitalsområdet. Fødestuen er i et telt, der er åbent i begge ender og i dag var det fyldt, så en af kvinderne fødte på en madras udenfor, mens alle myldrede rundt omkring hende. På aftenmødet her i lejren var det store spørgsmål, hvem der kan sende flere krykker. Der er et desperat behov for krykker, for tusindvis af krykker. Lægerne går konstant rundt og spørger, om nogen har flere krykker, og uddeler kun en krykke pr. patient. Det er meget svært at lære at gå med et ben og kun en krykke! Jordskælv er den største dræber i verden, så der skal være krykker på lager. Der er hårdt brug for dem.

3. februar: Forandring for Haiti

Vi ydede psykisk førstehjælp i blodbanken til nogle patienter, og efter at have talt med en frivillig, skrev nogle patienter små historier. En ung pige skrev sine ønsker for fremtiden:

Forandring for Haiti

Vi har brug for en god regering, og at koncentrere os om at bede for genopbygningen af vores land. Vi har brug for nye skoler og universiteter og for at genopbygge vores huse. Vi har også brug for dygtige eksperter for at vide, hvor man kan bygge og for gode psykologer til de traumatiserede.

4. februar: Generatorbims

Støjen fra generatorer døgnet rundt, er nok det mest anstrengende ved at være delegat. Vi sover i telte i krydsfeltet mellem to generatorer, holder møder i et telt klos op ad en, og i parken, hvor vi arbejder med de frivillige, har hospitalet nu verdens største generatorbamse. Det er umuligt at høre hinanden, når vi mødes i parken, og dog går det på mirakuløs vis. Dagen igennem hører vi larmen fra helikoptere, der flyver lige over os. Kl. 21 er alle de amerikanske soldater i aktion uden for vores lejr, så kommer deres forsyninger med en larmende lastbil, og de lossere den i højt humør. Dagen og natten igennem er der højlydte skrig fra fødende kvinder. Det er svært at pive, når man ved, hvordan situationen er for mange hundrede tusind haitianere – men sidste jeg hører, inden jeg sover, er altså en generator!

5. februar 2010: Kejsersnit og skudsår

Felthospitalet opererer omkring 15 patienter om dagen, det være sig brækkede lemmer, amputationer, brandsår og hudtransplantationer. Operationsstuen åbner kl. 8 om morgenen og lukker omkring kl. 17. Nogle gange er der akutte situationer om aftenen som i går, da der skulle foretages et kejsersnit, fordi der ikke var nogen anæstesilæge på fødeafsnittet (NB: fødeteltet uden nogen form for skyllerum eller toiletter). Barnet var levende, så alle var glade, for ved sidste akutte kejsersnit for fem dage siden var barnet dødfødt. Stemningen i lejren var trykket den aften. Her i aften kom en amerikansk soldat, som pænt lagde maskinpistolen ved indgangen til lejren, for Røde Kors er våbenfrit område – for at få hjælp til en patient med skudsår i brystet. Så åbner vi operationsteltet igen!

6. februar 2010: 30.000 mennesker og 10 toiletter

Jeg var med sygeplejerskerne ude at besøge tre spontane lejre for at finde gode steder til det store vaccinationsprogram. 250.000 børn under syv, som lever i lejre, skal vaccineres mod en række sygdomme som mæslinger, der er en dræber under disse forhold. Jeg skulle finde ud af, hvor vi kan arbejde med psykosocial støtte. For første gang i mit liv stod jeg midt i en spontan lejr af IDP, Internally Displaced Persons, mennesker der har mistet deres hjem. Haiti har 1.100.000 hjemløse, der sover på gaderne eller bor i lejre – og der er altså ikke tale om pæne campingpladser med en jovial lejr vært. Der var 10 toiletter til 30.000, og her i vores egen Røde Kors lejr er vi 30 om 3 toiletter, og der kan være kø! Man kan nemt forestille sig sådan en lejr om en måned eller to, hvis der ikke sker noget. Nå, vi gik bare durk ind på området og fik straks kontakt til lejrledelsen. Lederne i tre af lejrene var unge mænd, studerende, i den fjerde var det en kvinde på omkring 30 år. Det var velorganiseret, de har lavet folketællinger, var meget interesserede i vaccinationsprogrammerne og vil garantere sikkerheden, når vi kommer. Og de synes de psykosociale programmer er en strålende idé. Men de HAR BARE OVERHOVEDET INGENTING, så de vil naturligvis meget gerne have mad og telte.

7. februar 2010: Ansigtsøvelser mod smerter

Børn på opvågningsstuen her har smerter, og de fleste skal behandles hver tredje dag for at få skiftet en bandage efter en amputation, for hudtransplantationer eller for at få knoglebrud til at vokse sammen. Så nogle af børnene kender vi rigtig godt. En pige på 10 havde så ondt, hun græd, og så begyndte jeg at lave grimasser til hende. Det har udviklet sig til en leg, så hver gang vi ses, skal vi alle ansigtsøvelserne igennem. Hvilken følelse viser jeg nu? Hun gætter rigtig hver gang. Når hun koncentrerer sig om at vippe med næsetippen, glemmer hun smerten, og så kan jeg gå videre og få hende til at bruge foden, så hun måske undgår at få dropfod. Jeg havde ikke ventet, at arbejdet også indebar at være hospitalsklavn, men *anything goes* i denne her situation.

